

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

»Danica« izhaja vsak petek na celi polji in velja po pošti za celo leto 7. kron, za pol leta 3 krone 50 vinarjev, za četrto leta 2 kroni. V tiskarni sprejemana za celo leto 6 kron, za 1/2 leta 3 krone, za 1/4 leta 1 krono 50 vin., ako bi bil petek praznik, izide »Danica« dan poprej.

Tečaj LIII.

V Ljubljani, 13. julija 1900

List 28.

Sv. Olga, prva krščanska ruska kneginja,

11. julija.

Kakor priča staro ustno poročilo, prišel je že sv. Andrej apostol na Rusko in oznanoval tu Kristov evangelij v pokrajini okrog mesta Kijeva. Gotovo je, da je krščanska vera že zgodaj prisijala Rusom, zlasti je skrbel sv. Ivan Zlatousti za razširenje sv. vere v Skitiji in sosednih deželah ter je sam poslal v te pokrajine duhovne pastirje in učitelje, da bi ondotni neolikani rodovi spoznali Krista in se naučili živeti po krščanski veri. Toda seme svetega evangelija, ki je bilo komaj posejano, so pohodili divji Huni; vseobče preseljevanje narodov je popasilo poslednjo iskro sv. vere na Ruskem. Le na Krimskem poluotoku so se ohranili iz nekdanjih časov nekateri ostanki krščanstva. Še-le v drugi polovici devetega stoletja je prisijala docela Rusom luč Kristove vere.

Mogočni knez Rurik (862—879), ki je stoloval v Novgorodu, je položil temelj ruski državi. Njegov naslednik Oleg (879—912) je še bolj razširil državo ter si je izvolil Kijev za svojo prestolnico. Tedaj se je krščanska vera med Rusi na jugu in zapadu oznanjevala največ po zaslugah sv. Cirila in Metoda. Že l. 867 pa sta cesar Bazilij I. in patrijarh Ignacij poslala v Kijev škofa, ki je nekatere ondotne prebivalce izpreobrnil h krščanstvu. Vlada Olegova pa ni bila krščanstvu prijazna. Več svobode in uspeha je dosegla vera Kristova za kneza Izora (912—945). A ko so Izora Drevljani umorili, prevzela je vlado njegova vdova Olga namesto nedorastlega sina Svetoslava (945—957).

Olga, hči Gostomislova, se je rodila v Viko-butini na severozapadnem Ruskem ter se je, dvajset let stara, omožila s knezom kijevskim Igorom. Po smrti svojega moža je modro branila državo pred neprijatelji. Tedaj se je tudi prepričala o lepem življenju kristijanov. Mnogo njenih dvornikov se je že pokristijanilo. Videla je, da paganstvo tako poštenih ljudi ne vzgaja, kot so bili ti. Ker je imela priliko videti tudi krščansko bogoslužje, vzljubila je vero Kristovo, seznanila se z njenimi resnicami ter je želela prejeti sv. krst.

L. 957. je prevzel vlado Svetoslav. Odločil se je poslati v Carigrad na cesarski dvor sijajno poslanstvo bojarjev in ruskih kupcev. Temu poslanstvu je načelovala Olga, ker je nameravala prejeti v Carigradu sveti krst, da bi tako lepi krstni obredi napravili velik vtis na bojarje in da bi jih tem potem pridobila Kristu. Uprav tedaj je bil v Carigradu izvoljen in posvečen novi patrijarh Teofilakt v prisotnosti papeževih poslanca. Teofilakt je sprejel Olgo z veliko radostjo ter ji rekel: „Blagoslovljena si med ruskimi žeuami, ker si se oklenila luči in zapustilo temo. Blagoslavljali te bodo ruski sinovi do zadnjega vnuka.“ In govoril ji je o molitvi, o postu, miloščini, čistosti ter jo tako pripravil na sv. krst. A Olga mu je poklonivši se odgovorila: „O da bi bila po tvojih molitvah ščitena neprijateljskega zalezovanja!“

Sam patrijarh je krstil Olgo ob veliki slovesnosti, cesar Konstantin VII. Porfirogenit je bil njen boter ter jo imenoval svojo hčer in jo bogato obdaroval. Pri svetem krstu je dobila ime matere cesarja Konstantina Velikega: sv. Helene.

Olga je že naprej videla, da se bode morala doma bojevati s pagani, zato je pri odhodu rekla patrijarhu: „Blagoslovi moj dom, da bi me Bog varoval vsega hudega, zakaj moj sin in moji ljudje so pogani.“ Teofilakt pa ji je odgovoril: „Hči, bila si v Kristu krščena. Bog te bode varoval, kakor je varoval Enoha, Noeta v barki, Abrahama pred Abimelekom, Lota pred Sodomljani, Mozesa pred Faraonom, Davida pred Savlom, tri mladeniče v ognjeni peči, Danijela pred levi. Tako bode tudi tebe branil pred sovražniki in pred njihovim zalezovanjem.“

Nasičena nebeškim kruhom se je Olga vrnila v domovino ter prišla v Kijev.

Trudila se je raznetiti ljubezen do Jezusa Krista, pred vsem je opominjala sina Svetoslava, da bi se dal krstiti, toda Svetoslav se ni hotel poučiti o krščanski veri. In ko ji ni hotel poslušen biti, je vzdihnila: „Zgodi se volja božja. Ako se hoče Bog usmiliti mojega rodu in zemlje ruske, tedaj gotovo dodeli, da se spreobrnejo, kakor je meni dodelil.“ V ta namen je molila za svojega sina in za svoj ruski narod noč in dan, dala je tudi sezidati mnogo krščanskih cerkva.

L. 960 je odločila Olga poslance k cesarju Otonu I., da bi ji poslal škofa, ki bi naj paganski ruski narod poučil v veri Kristovi in ga izpreobrnil. Oton je res poslal škota Adalberta z nekaterimi duhovniki na Rusko, a niso ničesar dosegli, ker so se Rusi bali, da bi jih Nemci pod plaščem nove vere ne zaslužili, kakor se je to dogodilo pri polabskih Slovanih.

Olga je na smrtni postelji zapovedala svojemu sinu ter dvornikom, da je naj ne pokopljejo po paganskem običaju. Umrta je v devetdesetem letu svoje starosti 11. julija 969. — In po dobri kneginji je zelo plakal njen narod, zlasti pa kristijani, ker ž njo so izgubili veliko podporo. Bila je pokopana, kakor je ukazala, po krščanskem duhovniku na krščanski način. Njen spomin se obhaja 11. julija.

Prva krščanska ruska kneginja in svetnica si je pridobila veliko zaslugo, da se je vera Kristova kmalu po njeni smrti razširila po ruski zemlji. To se je zgodilo za njenega vnuka kneza Vladimira (980—1014), ki se je dal krstiti ter potem pripeljal ves narod k cerkvi Kristovi. Da je pa bila Olga res hči katoliške cerkve, razvidno je iz tega, ker je bila krščena po pravovernem patrijarhu Teofilaktu in ker je prosila cesarja Otona I., da bi ji poslal katoliških duhovnikov. — Zato jo po vsej pravici časte katoliški Rusi vzhodnega obreda kot svetnico.

—k—

Ustanovnik šolskih bratov: Ivan Krstnik dela Salle, svetnikom prištet.

Praznik Jezusovega vnebohoda dne 24. majnika t. l. sta bila pri najlepšem vremenu v krasno okinčani in čarobno razsvitljeni cerkvi sv. Petra v Rimu blaženi Ivan Krstnik de la Salle in blažena Rita Dacascia mej veliko slovesnostjo prišteteta svetnikom. Za red je skrbelo vojaštvo na trgu sv. Petra in papeževa garda pa znotraj v baziliki. Na številnih na Petrovem trgu postavljenih tribunah so prisostovali slovesnosti diplomati, člani vitezov reda Maltezo, rimski plemeničarji, družine visokih dostojanstvenikov, papežev dvor, in številni vabljeni. Mej tribunami se je zbrala obilica naroda. Gledalcev je bilo do 60.000, mej njimi je bilo kakih 30.000 romarjev iz Francoske, Nemčije, Portugalske in Italijanske. Začetek slovesnosti je bil ob 9. uri. Veličasten, impozanten spreved se je pomikal proti cerkvi. Prvi so stopali udje svetovne in redovne duhovščine v Rimu, za njimi so sledili zastopniki duhovnih redov in ves papežev dvor, potem patrijarhi, nadškofje in škofje ter 40 kardinalov. Papeža so nosili na nosilnici (Sedia gestatoria) z flabelli obdani. Ko so sv. očeta prinesli do velikega oltarja, zadonelo je burno ploskanje, ki je pa na migljej rediteljev precej utihnilo. Ko je krasni spreved došel v bazilikino svetišče, zapusti papež nosilnico ter sede na prestol, okrog katerega so stali kardinali, škofje in drugi visoki cerkveni dostojanstveniki.

Obred kanonizacije ali razglašanja svetnikov je trajal precej dolgo. Po molitvi sv. Oče prebere kanonizacijski dekret in potem zapoje „Te Deum“. Tisti hip zapoje vsi zvonovi Rimskega mesta. Kardinal Oreglia je potem maševal. Konečno je sv. Oče podelil slovesni blagoslov ter se je mej navdušenimi vedno se ponavljajočimi vskliki občinstva vrnil ob 1. uri popoldne v Vatikan. Vznesen je bil pogled na množico, vrvečo iz bazilike sv. Petra. Vladal je vzoren red in mir. Zvečer so bile arkade in kolonade Petrovega trga razsvitljene. Torej je Ivan Krstnik de la Salle dosegel najvišjo čast, katero umrljivi človek v nebesih in na zemlji doseči zamore. Nebesa ga proslavljajo nebeškimi spevi. Na zemlji počivajo njegove kosti v oltarju, na katerem se mašuje, in njegova slika visi v altarju. Svetniku na čast se zidajo cerkve in kapele, njemu se priporočajo vojskujoči se zemljani ter ga časte kot prijatelja božjega. Ni čuda, da se slovesnost proglašanja svetnikov vrši tolikim sijajem in bliščem. Kdo bi si ne želel prisostvovati taki slovesnosti. — Ko sta bila pred tremi leti v Rimu raz-

glašena dva svetnika, eden Francoz in drugi Španec, prihiteli so njihovi sorodniki-potomci v Rim ter so rade volje zložili veliko svoto denarja (krog 500.000 frankov), da je bila tudi cerkev sv. Petra ob tisti priliki najkrasnejše okinčana. Ko je bil pred par leti francoški misijonar Ivan Gabrijel Perboyre, ki je l. 1840 v Kini pretrpel mučeniško smrt, blaženim prištet, bila sta tudi navzoča brat in sestre. Kdo more opisati radost in veselje, ki sta je one dva v srcu čutila? — Pa naj bo dosti tega; naj sledi tu kratek opis življenja novega svetnika. Iz tega bodo naši bralci izpoznali, kako si je Ivan Krstnik de la Salle zaslužil svetniško čast in krono nebeško.

Ivana je božja previdnost izvolila, naj on prihodnjim rodovom posreduje najdražjo blaginjo vzgoje in pouka na verski podlagi. Le taka izgoja pa zamore človeka osrečiti na tem in na onem svetu in ona edina tvori trdno podlago družini, cerkvi in državi.

To izvoljeno orodje božje je bil Ivan Krstnik de la Salle, ustanovnik šolskih bratov, ki so zdaj po vsem svetu razširjeni ter se trudijo, mladino, dečke poučevati ter je k vsemu dobremu napejljavati. Ta svetnik je bil rojen od plemenitih starišev dne 30. aprila l. 1651 v Reims-u na Francoskem. Bil je najstareji izmed šestih bratov, ki so se večidel posvetili duhovskemu stanu. Dobil je skrbno, stanu in času primerno vzgojo in vsestransko omiko. Ker je že mlad kazal nagnjenje do duhovskega stanu, vstopil je v tedaj sloveče duhovniško semenišče S. Sulpice v Parizu. Tam je, kakor svedočijo še ohranjena spričala, dosegel izvrstne uspehe. Čislali in ljubili so ga tovariši in profesorji. Nadepolni bogoslovec prejme po dolgi skrbni pripravi mašnikovo posvečenje veliko saboto l. 1678. Imel je kar na tihem velikonočno nedeljo novo mašo. Odpovedal se je častnim in gmotnim pravicam majorata (prvorojenstva) lik sv. Alojziju. Vsled svoje učenosti je postal doktor sv. pisma. Radi svoje pobožnosti pa in važnih zvez je postal tudi kanonik. A ni mu bilo mar niti za čast učenjaka niti za bogate prihodke korarije, posvetil se je duhovnopastirski službi ter je, dasi kanonik, po posebnem nagibu jel mladino zlasti otroke delalskih starišev poučevati. Da bi zadostil svoji gorečnosti ter zahtevam, ki so se se stavile nanj, zbira apostole mladine krog sebe, vrstnike, somišljenike, izuri je v sposobne učitelje in dobre redovnike, skupno z njimi živi ter jim sestavi poseben šolski red in samostansko navodilo, koje je pozneje cerkev potrdila in država odobrila.

Dne 24. junija l. 1681 sprejme de la Salle učitelje za vedno v svojo hišo, napravi z nargorečnejšimi izmed njih po večdnevni duhovnih vajah obljube, odpove se s škofovim dovoljenjem in pritrjenjem korariji (med tem ko so hlepeli in hlepijo drugi po takih in enakih časteh), svojo očetovsko premoženje razdeli ubogim ter se s svojimi novimi sodrugi izroči božji previdnosti. V svrhu izobrazbe novih redovnih bratov božji služabnik ustanavlja novicijate, obiskuje vsako leto vse hiše, odredi, da se bratje v počitnicah shajajo k duhovnim vajam ohranit prvotnega duha ter dopisuje posameznim članom. Nagla razširjenost in blagoslovljeno delovanje nove družbe je trebalo potrjenja po preganjanju. Sovražnik vsega dobrega je dražil namreč vsestransko, da bi uničil novo ustanovo. Ne poznajo ga, obrekujejo ga, preganjajo; boriti se mora z mrazom in z vročino, pokroviteljev nima, niso mu na razpolago gmotni pomočki. V Parizu mora iz ene hiše v drugo, umakne se iz ene provincije v drugo, svetni duhovniki ga pričetkom pisano gledajo ter nezaplljivo opazujejo, krivoverci mu stavijo zanjke, učitelji se mu protivijo zavistijo in sovraštvom, ker mislijo, da je denejo šolski bratje ob kruh. V Parizu spravijo šolske brate v velike zadrege; druhal pleni in ropa njihove hiše in zavode, na glavo jim nakoplje pravde ter je obrekuje na vse možne načine. Da še celo Ivanovi stariši obrečejo svojega lastnega sinu in njegovim prvi učenci mu postanejo nezvesti in ga varajo. Torej zadržkov vsake vrste na kupe. Toda služabnik božji, ki je iskal le časti božje in izveličanja duš, je bil miren in srčen, strašil se ni raznih težkoč, kakor trpljenja, zopervanja in preganjanja in zaničevanja ter klical: „Čast Bogu!“ Mož ni miroval dokler ni ustanovil družbe šolskih bratov ter zagotovil mladini na veke pravo in vsestransko, versko in znanstveno oliko. In sicer tako-le:

Svetnik je ustanavljal učiteljišča, izboljšal pouk v ljudskih šolah ter je pouk vpeljal za širše obče slojeve in kroge. Materin jezik je bil podlaga pouku. Poleg delalniških obrtnih šol je vpeljal tudi nedeljske obrtniške in kupčijske šole. Gosposke otroke je zbiral v penzjonatih, v katerih so bili v realičnih predmetih poučevani. Angleški kralj Jakob II. je izročil svetniku, čegar šole so bile na dobrem glasu, 50 plemenitih irskih mladeničev v izgojo. Svetnik je je tako vzgojil, da so bili sposobni svojemu stanu primerne službe nastopiti in opravljati. Tudi za zanemarjeno mladino se je zavzel la Salle, ter je za njo ustanovi zavodov.

La Salle je bil povrh še pisatelj. Mej drugimi je spisal navodilo za krščanske šole, ki je bilo po skušnji vekov potrjeno ter se je dobro obneslo. Ta navod svedoča o organizatoričnem duhu svetnikovem, saj je pri vodstvu šol nastopil novo pot. Štirideset let je stremel po tem, da bi bil pouk naroda splošen, da bi nevednost odstranil ter vpeljal evangelijska načela. Posebno je hotel pouk z izgojo strniti. To je bil namen njegovi družbi. Njegova načela temelijo na podlagi sv. vere, ki naj bi navdihnili vse njegove učence. Neštevilne duše so bile po njem in po njegovem ustavu otete; te se zdaj blestijo kot biseri ne njegovi nevenljivi kroni v nebeškem veličastvu. La Salle je prominul veliki petek dne 7. aprila l. 1719 star 68 let v Rouen, kjer še zdaj počivajo njegovi ostanki. To je mož, katerega je Bog z mnogimi čudeži poveljal. Cerkev pa ga je med svetnike in redovne ustanovnike uvrstila. Francoska pa ga je z mnogimi monumentalnimi spomeniki počastila.

Dela svetnikova so v Bogu storjena, torej so trajna. Po dvestoletnem obstoju družbe tega redovnega očaka šteje ta red zdaj 20.000 članov, ki imajo 1515 naselbin. V njih pa ljudske šole, srednje, vrtnarske, kmetijske, obrtniške, učiteljišča, dijaške konvikte, sirotišnice, mladeniške družbe, zavode v izboljšanje zanemarjene mladine. Na Francoskem je 1141 samostanov, v Belgiji 56, na Angleškem 15, na Italijanskem 24, na Španskem 43, v Levanti 33, v Ameriki 151, v inozemskih misijonih 31, na Avstro-Ogerskem 20. V Avstrijo je je poklical grof Leon Thun, mož, ki ima za naše šolstvo največje zasluge. Odkar so se pri nas naselili, bivajo pod pokroviteljstvom naše cesarske hiše. Zlasti jim je bila pokojna nadvojvodinja Zofija naklonjena. Pri nas imajo šole na Dunaju, Streberzdorfu, Presbaumu in v Tizis na Predarlskem.

V Tizis imajo vzorno učiteljišče. Ko si je nekoč bivši naučni minister baron Gautsch, mož velike šolske vežbanosti in nepristranske sodbe, ogledal ta ustav, čudil se je vspehom, lepemu redu in rdečim licem čvrstih mladeničev, ter je izrazil svojo popolno zadovoljnost. Mi želimo, da bi šolski bratje več šol morda tudi katero na slovenski zemlji ustanovili ter vpridili blaginje svojih zavodov tudi naši ukaželjni mladini.

*) Dne 2. svečana l. 1894 je pri njih v Streberzdorfu umrl bivši ljubljanski profesor, duhovnik Jurij Vonbank. Tu je učil od l. 1859—1862 nemščino in zgodovino. V nemščini je bil strokovnjak, da ga mu ni bilo para.

Poveljanci La Salle pa sprosi učiteljem in učiteljicam svojega duha, duha sv. vere, duha živega krščanstva, da bodo delovali v prid mladini, na korist cerkvi in državi ter dosegli nevenljivo krono zaslug, časti in plačilo po besedah preroka Daniela (12, 3): „Kteri pa so bili učeni (v božjih), rečeh bodo se svetili, kakor nebesna svitloba, in kateri jih veliko poučujejo v pravici, kakor zvezde na vse večne čase.“

O sv. Ivanu Krstniku de la Salle pa veljajo besede, katere so zapisane v makabejskih bukvah (2. 15, 14) o sv. proroku Jeremiji: „Ta je prijatelj bratov iz Izraelovega ljudstva: ta je, ki veliko moli za ljudstvo in za vse sveto mesto — Jeremija prorok Božji.“

Župnik Alojzij Kummer.

Beli ovratnik.

V Ruánu (Rouen) na Francoskem je bival v nekem zavodu deček iz jako dobre hiše. Bil je jako nadarjen, marljiv, prvi v svojem razredu. Nad vse pa se je odlikoval po svoji angeljski čistosti in prav radi tega ga je imelo vse rado. Ni bil še prejel prvega sv. obhajila. Ne da se popisati ona notranja radost, v koji je plavala duša presrečnega deteta, ko je prejel prvokrat v svoje srce svojega Izveličarja. Bil je običaj v tem zavodu, da so vsi prvoobhajanci svoje dobre sklepe pri tej priliki zapisali na list papirja, ter ga oddali ravnatelju zavoda. Tudi naš deček je zapisal svoj dobri sklep: „Jaz obetam, da hočem beli ovratnik, katerega nosim dan prvega sv. obhajila, tako dolgo obdržati, dokler ne padem v smrtni greh“.

Čuden se je zdel ta sklep ravnatelju zavoda; zato tudi ne pusti, da ga njegov gojenec izvede, dokler njegova mati ne privoli v to. Ko pride ta v zavod, da obiše dete, začne jo sin lepo in prisrčno prositi, naj mu to dovoli, in mati se da naposled res pregovoriti. Nato je nosil naš dijak ta ovratnik nekako 14 dnij. To je vzbudilo pozornost nekaterih tovarišev, začeli so ga radi tega nekoliko dražiti. Enkrat ga vpraša njegov najboljši prijatelj: „Čemu ven-lar vedno nosiš beli ovratnik, katerega si imel, ko si pristopil k prvemu sv. obhajilu? Saj vidiš, da se ti vsi v zavodu smejejo“. Sedaj razloži deček svojemu prijatelju pravi vzrok, a že drugi dan so vsi vedeli o tem. Tudi silili niso več vanj, ampak so se vsi z nekakim spoštovanjem ozirali na ta beli ovratnik.

Že precej let je poteklo od tedaj, ko se začne vojska med Francijo in Nemčijo. Tudi naš gojenec je že dorastel; vzeli so ga k vojakom.

V mesecu prosincu l. 1871. je trebalo blizu Monsa oteti sovražniku neko jako ugodno mesto. Po ljutem boju je ostalo na bojišču kakih 200 deloma ubitih, deloma ranjenih vojakov. Vojaški duhovnik pride na bojišče, da obiše ranjence ter jim prinese zadnjo pomoč. Pride do jednega, ki je bil smrtno ranjen, ter ga hoče izpovedati. „Ne, prečastiti“, odvrne bolnik, „meni ni potrebna sv. izpoved; prav

pred tremi dnevi sem se lepo izpovedal, pa se nikakor ne morem spomniti, da bi se bil kdaj pregrešil ta čas. Samo položite me, prosim, na nekoliko siame in podelite mi sv. obhajilo za popotnico. in mazilite me s sv. oljem. Potem bi Vas še poprosil še za malo stvarico. Vidite li na meni beli ovrtnik? Pošljite ga, prosim, po moji smrti moji materi ter ji pišite, da sem ga nosil prav do smrti in da ga nisem nikdar s čim drugim omadeževal, kakor s svojo krvjo, ki sem jo sedaj prelil za francosko domovino.*

† bogoslovec Mihael Kogovšek.

Trije bratje Hohenwarti hkrati novomašniki.

Vsaka slovenska rodbina si šteje v čast, ako pošlje izmed svojih članov kakega novomašnika pred oltar. Še bolj počeščena je ona družina, ki more po več svojcev posvetiti službi oltarjevi. Takih izvoljenih rodbin se nahaja precejšnje število med nami. A redkokedaj se naključni, da bi po dva brata hkrati brala novi maši. Na Kranjskem se je menda to poslednjikrat*) zgodilo pred petintridesetimi leti, ko sta brata in celo dvojčiča sedanja veleč. gg. župnika Kozma in Damijan Pavlič isti dan darovala Bogu prvo presv. daritev.

Častito Pavličevo rodbino je prekosila plemenita družina Hohenwartova pred stoenoštiridesetimi leti. Načelnik temu rodu, ki se omenja že v 11. in 12. stoletju med kranjskimi plemenitniki, je bil tedaj vladni, kameralni in apelacijski svetovalec Frančišek Karol žl. Hohenwart, poročen z Marijo Ano svobodinko de Leo. Njijin zakon je bil jako blagoslovljen. Najstarejšega sina Jurija Jakoba sta si namenila za naslednika v svetnem stanu Pet mlajših sinov Žiga, Bernardina, Antona, Ivana Nepomučana in Ludovika sta darovala službi Gospodovi. Vseh pet je stopilo v tovarštvo Jezusovo in trije izmed njih so imeli hkrati nove maše. Zgodilo se je to v četrtek dne 4. vinotoka o godu sv. Frančiška Serafskega l. 1759. Cerkev sv. Jakoba v Ljubljani, ondaj še jezuitska, je bila krasno ozaljšana. Na velikem oltarju je plamenelo krog osemdeset sveč. Ob 10. uri pristopijo trije bratje novomašniki. Najstarejši o. Žiga je pel slovesno sv. mašo pri velikem oltarju. Azistirali so mu: tedanji jezuitski vodja (rector) o. Ernest baron Apfaltrer, novomašnik o. Egger, ki je pozneje v Št. Vidu na Koroškem daroval novo mašo, in še sedem drugih oo. jezuitov, med katerimi je bil tudi novomašnikov brat o. Bernardin, tedaj učitelj nižjih jezuitskih šol, pozneje profesor logike in metafizike. Mlajša brata novomašnika sta pristopila k stranskima oltarjema: o. Ivan Nepomučan, kateremu je stal na strani dekan o. Urban, k oltarju Matere božje, o. Anton pa k oltarju sv. Ignacija. Temu je azistirala o. spirital. Ob vsakem novomašniku je svetilo po šest svetilcev. Pozabiti ne smem ministrantov. O. Antonu je stregel pri najsv. daritvi najstarejši brat Jurij Jakob, o. Janezu Nepomučanu pa najmlajši brat Ludovik. Kolika radost je prešinjala bogoljubne stariše

*) Kolikor je nam znano, vršilo se je to tudi pri bratih čč. gg. Antonu in Ivanu Pfajfar l. 1890 v Selcih; obeh posvečenih dne 19. julija omenjenega leta v Ljubljani. Uredn.

in sestro Herulo, ko so prejeli sv. obhajilo iz rok najstarejšega novomašnika ljubljenskega Žiga — kolika radost o pogledu tolikih svojcev pred oltarji Najvišjega.

Poleg najbližjega sorodstva je bilo navzočno pri tej trojni novi maši dokaj plemstva, mnogo členov kranjskih deželnih stanov in toliko vernikov, kolikor jih je mogla obseči prostorna šentjakobska cerkev. Vse je hotelo videti častito Bogu posvečeno triperesno deteljico, diko Hohenwartovega rodu.

Spodobno gostijo po novih mašah je dal napraviti Frančišek Karol žl. Hohenwart na svoje troške v jezuitskem samostanu. Štiri dni pozneje so se odpeljali trije bratje novomašniki z o. Bernardinom vred na očetovo graščino (menda na Kolovec) na kratek oddih.

Ob času opisanih novih maš je bil svetovalec Frančišek Karol žl. Hohenwart še baron. Dne 23. malega travna 1767 ga je cesarica Marija Terezija povzdignila v grofovski stan v plačilo za zasluge, ki si jih je bil pridobil za avstrijsko državo.

Dostavimo naj še dve tri črtice ob omenjenih novomašnikih. Ivan Nep. žl. Hohenwart je umrl še pred razrušenjem jezuitskega reda v Terezijanišču na Dunaju dne 31. prosinca 1771. Anton žl. Hohenwart je preminil v Ljubljani dne 9. grudnia 1800. Visoka dostojanstva je dosegel najstarejši brat izmed novomašniške deteljice grof Žiga Hohenwart. Po razpustu tovarštva Jezusovega je do l. 1778. načeloval nekemu samostanskemu zavodu (nordisches Stift) v Lincu. Nato ga je izbral veliki vojvoda Peter Leopold za učitelja veronauka in zgodovine svoji deci in ga pozval v Florenco, odkoder se je z velikim vojvodo in z njegovo rodbino vred preselil l. 1790 na Dunaj. Dne 7. kimovca 1791 je postal škof v Trstu, l. 1794. škof v St. Pöltenu, l. 1803 pa je šel na višji knezškofovski prestol dunajski. Devetdesetletni starček je umrl na Dunaju dne 30. rožnika 1820 in počiva v ondotni cerkvi sv. Štefana. (Anton Jellouschek, Beiträge zur Gesch. der vorm. Jesuiten, dermal. St. Jacobi-Stadtpfarrkirche in Laibach v Mitth. d. h. V. f. Kr. 1858 str. 71 in jezuitski dnevnik).

Župnik Ivan Vrhovnik.

Razgled po domovini.

Z Gore pri Planini. Nenavadno slovesnost smo obhajali ponedeljek 2. julija. Vse mladeniške in dekliške Marijine družbe na Notranjskem so se sešle, da bi se tu izročile še posebno Marijinemu varstvu. Daleč, po štiri ali pet ur hodá, so veselo prihitali Marijini otroci, saj so vedeli, da hoče to slavnost povišati sam premilostni knezškof ljubljanski. In res! S poštnim vlakom je dospel zjutraj na Rakek, kjer ga je vsprejel veleč. g. dekan cirčniški Frančišek Kunstelj. Na vozu kneza Windischgraetza se je pripeljal do župnišča v Planini in je potem odjezdil na Goro.

Nebrojno ljudstva ga je čakalo na Gori. Marijini otroci so ga lepo pozdravili, potem pa v veličastnem sprevedu z belimi, modrimi in rdečimi zastavami spremili v cerkev. Tu je premilostni gospod knezškof v nemal do tisoč Marijinih otrok, naj bodo zvesti častilci Matere Božje, in jim dokazoval veliko

korist, ki jo jim to češčenje donša za čas in večnost. Med sveto mašo je obhajal še one, ki preje niso prišli na vrsto. Pred odhodom z Gore je razdelil med Marijine sinove in hčere, ki še niso odšli, lepe podobice. Bilo jih je še 650 zbranih. Ko je Premilostni v spremstvu vse duhovščine iz okolice odšel z Gore, razšli so se polagoma božjepotniki želeč, da bi še kedaj doživeli tako lep in slovesen dan. Jasno, milo nebo ga je samo praznovati hotelo z nami. S.

Iz Trnovske župnije na Notranjskem. Časniki se prikazujejo na dan in zopet izginjajo. Le naša častljiva „Zgodnja Danica“ ima za seboj že pol stoletja, in vedno enaka po zunanji obliki in po vsebini, še vedno poučuje, zabava in k pobožnosti spodbuja verno slovensko ljudstvo. Letos bo minulo nič manj ko 45 let, kar je pisec teh vrstic poslal prvidopis takrat še mladi „Danici“. Lepa vrsta let od takrat. Malo ima sedaj „Danica“ bralcev, še manj dopisnikov iz tiste dobe. Nisem tega omenil da bi se hotel s tem hvaliti, ali, da bi to smatral za Bog ve kako znamenitost. Omenil sem to le mimogrede, kot uvod svojim vrsticam. Sprejela je takrat „Danica“ prijazen dopis v svoj list, in pisal sem ji potem še mnogokrat. Nadjam se, da bo tudi sedaj sprejela te vrstice v svoje predale, tem rajši, ker ni že davno iz našega kraja nič poročala. — Človeku se raduje srce, ko vidi, da se tu in tam cerkveno, krščansko življenje lepo razvija in cvete. Vesela prikazen je pri nas 3. red sv. Frančiška, ki šteje na stotine moških in ženskih udov. Pridruženi so bili prej naši tretjeredniki Reškemu samostanu; sedaj imajo v Trnovski župni cerkvi svojo redovno cerkev, ter tvorijo svojo skupino. Binkoštni ponedeljek jim je blagoslovil č. P. Hijacint, ljubljanski frančiškan. Lepo zastavo iz bele svile, obilo z zlatom ozaljšano, s podobama p. s. Jezusovega srca in sv. Frančiška. Stroške zastave, ki je stala blizu 400 gl., so zložili deloma tretjeredniki, deloma tudi druge bolj premožne, pobožne osebe. V praznik sv. Rešnjega telesa so šli udje tretjega reda in deklice Marijine bratovščine — Marijine hčere — prvokrat skupno za svojo novo zastavo, ter se udeležili slovesnega obhoda. Prav tako so se udeležili nedeljo v osmini p. s. rešnjega telesa procesije v Harijah. Pri procesijah so naše deklice — bilo jih je 86 — javno pokazale, okinčane z družbenim znakom, s svetinjo na širokem, modrem traku, da so sklenile pobožno, krščansko živeti, da so pristopivši v lepo bratovščino, postale Marijine hčere. Pokazale so, da so pogumne, da se ne bojijo besedičenja in norčevanja posvetnjakov, kateri nimajo nobenega razuma, nikačnega pojma o cerkvenih bratovščinah in družbah. Kakor zbirajo zakleti sovražniki sv. cerkve pod vodstvom satanovim v skrivnih družbah na stotisoče bratov-prostomavtarjev, katerim je namen razdjati Kristovo kraljestvo na zemlji — sv. cerkev, tako zbirajo poglavarji cerkveni stotisoče pobožnih kristijanov v premnogih bratovščinah in cerkvenih društvih, posebno v 3. redu. Vsem tem je namen sebe in druge posvečevati in po smrti izveličati, ter braniti Jezusovo kraljestvo na zemlji, — sv. katoliško cerkev. Marijanska kongregacija je bila pri nas ustanovljena letos v praznik sv. Trojice. Med bratovščinami je pa gotovo najznamenitejša bratovščina vednega češčenja najsvetejšega Zakramenta. Kakor je ta presveta skrivnost sredotočje in srce svete

cerkve, ker ona po njem dobiva svoje življenje ter prejema vse milosti in dobrote, tako je tudi družba, kateri je namen slava in češčenje Jezusa, pričujočega v tabernakeljnih, lepa in znamenita ter vzvišena nad vse druge cerkvene bratovščine. Pred blizo 40 leti je že nepozabni dekan pokojni Urbanček, kot kapelan trnovski, vpeljal v farni cerkvi bratovščino in češčenje sv. Rešnjega Telesa. Pa v teku let je bila pobožnost nekako ponehala, dokler ni v sedanjem času zopet oživela in se veselo razvila. Vsako nedeljo in vsak zapovedani praznik molijo četrto ure pred veliko mašo šolarji glasno na čast presv. zakramentu; in popoldne pred litanijami se zbirajo odraščeni, posebno mnogo ženstva, pred oltarjem, ter opravljajo glasno molitveno uro, katero končajo navadno s kako lepo pesmijo v slavo Najsvetejšemu. Prepričani smo sicer, da gospod, ki se neumorno trudi za prosep omenjenih bratovščin in tretjega reda in za povzdigo krščanskega pobožnega življenja, ne mara, da se ga javno hvali, ker on ima v svoji skromnosti plačilo za obilen trud v zavesti, da je delal za dobro, sveto stvar, vendar naj omenimo, da je to zasluga č. gosp. kapelana Fr. Oranič, kateremu so župljani dolžni hvalo, da so se tako lepo razvile omenjene bratovščine, ki naj bi vedno rastle in cvetele v Trnovski duhovniji. — Naj sedaj izpregovorim še par besed o našem samostanskem zavodu, katerega vodijo že 12 let uboge šolske sestre „de Notre Dame“. Iz malega začetka se je razvila šestrazredna dekliška šola s pravico javnosti; šola, katero obiskuje 212 deklic, v ustavu je pa 50 gojenek. Nadzorniki hvalijo učiteljice in šolo, in stariši so z vzgojo in poukom jako zadovoljni. Blagodejen upliv ustava na žensko mladino se kaže očito. Razun dela in truda, katerega imajo spoštovane redovnice pri pouku in vzgoji deklic, žrtvuje red tudi materialno mnogo, da se ustav vsestransko razširi in vedno bolj razcvita. Zidale so redovnice pri malih prispevkih od strani dežele in nekaterih dobrotnikov, skoraj popolnoma na svoje stroške lepo, prostorno šolsko poslopje in drugo hišo, ki je v gospodarstvene namene. Sedaj je pa bila tudi prvotna samostanska hiša za toliko število gojenek pretesna in namenu neprimerna; zato so jo dale redovnice podreti in na njenem mestu se gradi sedaj veliko poslopje, katero bo obsegalo samostan, vzgojevališče in lepo prostorno kapelo. Veliko skrbi in stroške in celo dolgove so si naložile vrle redovnice s tem delom, pa nadjamo se, da bojo z božjo pomočjo, katera jih spremlja očito, tudi to delo srečno dovršile in vse zapreke premagale. Iskreno jih spoštujemo in iz srca hvaležni so župljani blagim redovnicam, katere jim tako lepo vzgajajo mladino; pa hvaležni morajo biti tudi g. Iv. Valenčič, ki jim je naklonil dobroto s tem, da je daroval hišo in prostorno zemljišče, preskrbel kapeli lepo opravo ter gmotno prva leta podpiral redovnice. Veseliti ga more sedaj, da se je malo drevesce, katero je pred 12 leti vsadil, razvilo v veliko, krasno drevo, v čegar senci počivajo in sad vživajo premnoge deklice, domače in tuje. Naj sklenem dopis, kateri mi je bolj narastel, kakor sem mislil, z bolj žalostnim poročilom o nesreči, katera je v ponedeljek 18. t. m. zadela našo trnovsko duhovnijo. Krog 3. ure popoldne je prihrumel strašen vihar, ulila se je ploha, pomešana z debelo točo, grmelo in treskalo je, da je bilo groza. Udarilo

je pa brez škode, v Bistriški zvonik. In to nevretime je trajalo do noči. Pustilo je pota razorana, travnike, na mnogih krajih posute s peskom, cvetoče, najboljše letino obetajoče njive, razdejane. V nekaterih vaseh je več, v drugih manj škode; najbolj je pa zadeta Harijska duhovnija. Tukaj je letina popolnoma uničena, tako da morajo ljudje žito kositi. V Vrbovem je hudournik odnesel enajstletnega, pridnega šolarčka, ko je hotel prebresti deročo vodo. Žalostni stariši ga iščejo, a do sedaj ko to pišem, ga niso še našli. Največa nesreča je pa zadela bližnjo primorsko vas Jelšanske župnije, Dolenje imenovano. Tu je divjal nekaj minut strahovit vihar — vrtinec, kakoršnega najstareji ljudje ne pomnijo. Tak vrtinec, vetrovni stolp — ljudje pravijo, da je bil leteči zmaj — se prijavlja pogostoma na morju in je strah brodarjev; na suhem je zanimiva, redka in strahovita prikazen. Pridrivil se je vrtinec menda od juga, plesal in sukal se je v vasi Dolenje, ter je z grozo in strahom navdajal ubogo in dobro ljudstvo. Ljudje so bežali s polja domu, doma so jokali in molili, ko je vihar hišam strehe podiral, raval debele drevesa. Nepoškodovana ni nobena hiša; odkritih, brez streh, kakor da bi bile pogorele je 14. Nekega moža, ki je stal na vratih svojega velikega skednja, je strahoviti piš zagnal na cesto; podirajoča se streha se je zrušila nanj, ter ga na glavi smrtno ranila. Obležal je brez zavesti; družega dne je prejel sv. zakramente in odpeljali so ga v Reško bolnico. Kako si ljudstvo zbegano in prestrašeno, v svoji domišljiji, take grozne naravine prikazni razlaga, spoznal sem danes govoreč s staro ženico, ki je pri nas za uboge Dolenjce milodarov nabirala. Dejala je: „Nihče ni kaj takega doživel in Bog nas varuj takega strašnega vremena. To je sam hudobec prouzročil, saj so nekateri vidili sedmoglavega letečega zmaja, ki se je drvil od Malih Berc proti Dolenjam. Nad našo vasjo se je ustavil, ter nas hotel zaradi naših grehov končati. Pa Bog se nas je usmilil, udaril zmaja in vihar je potihnil.“ — Naj bi usmiljena srca pomagala, da si naši sosedje Dolenjci kmalu postavijo in popravijo porušene domove, in nas Gospod milostno varuje enakih strašnih vremen, kakoršno je doživela naša okolica!

Ivan Bilc.

Z Opčin, 3. julija t. l. Ali ste že kedaj bili na Opčinah? To je prijazna vas nad Trstom, od koder se Vam odpira prekrasen razgled na mesto in sinje jadransko morje. V jasnem jutru ugledate stolp staroslavne katedrale v Ogleju; lep kos avstrijske in italijanske Furlanije se razteza pred Vami — bujne vinske gorice so posejane z ljubkimi vasicami; potem zopet morje in italijanska obal — Piran z visoko cerkvijo sv. Jurija, Izola z mnogimi solinami, istrijsko valovito pogorje, kjer vzdise naš zapuščeni narod v revščini in nevednosti vspricho klete klike — zopernarodnih pijavek. Pod seboj gledate Trst, njegove cerkve, palače, hiše, tovarne. Na morju se ziblje mična barčica poleg mogočnega parnika. — Ako človek vse to opazuje — zdi se mu kakor fantom, prikazen — fata morgana. In vendar je istina. Dosti prepotovalcev širnega sveta je že izjavilo, da ni v Avstriji najti kraja, ki bi imel zanimivejo lego in veličastnejši razgled, kakor so Opčine z obeliska doli. — A čemu bi hvalil; prijazni čitatelj, ako se Ti ponudi prilika, pridi in uživaj — ne bo Ti žal.

No, boste rekli nevoljno, kaj pa ta človek misli — Je li mar „Danica“ zabaven list za reklamo — lepih krajev?

Ni — ali pa tudi je. Poslušajte dušne zabave iz tega lepega kraja.

Na Opčinah smo obhajali prav lepo slovesnost od 29. rženega cveta do 1. mal. srpana, namreč tridnevnic v čast presv. Jezusovemu Srcu, ob enem štirideset-urno pobožnost pred izpostavljenim presv. R. Telesom. Naš vrli in neumorno delujoči gospod župnik, preč. g. kanonik in dekan Fr. Čebular se je pozval do prečastitega predstojništva oo. frančiškanov v Ljubljani, ki je poslalo častitega o. Engelberta Poljaka v mali misijon. Gospod oče je z jedernatimi govori, prepričevalno besedo vžigal naša srca k ljubavi do presvetega Srca Jezusovega, ki nas kliče v zakramentu ljubezni k Sebi. Morebiti v teku zgodovine ni bilo veliko slabših časov, kakor so zdaj, da bi bili brezverstvo in podlost širili ne-le med gospodo, marveč tudi med prosto ljudstvo, med delalca in kmeta. Judovsko časopisje, brezvestni kapitalizem, želja po uživanju brez smisla za samozatajevanje — so činitelji, ki ljudstvo uničujejo moralno in mu ubijajo ekzistenco. Zato nazaj k Jezusu Kristu, nazaj k Njegovemu Srcu — bodimo kristijani ne-le z besedo, marveč tudi v dejanju. Naj nam donese prihodnje stoletje zopet mir in ljubezen v posamezne družine, mir in ljubezen — ali vsaj vstrpljivost med narode, kar je prav na slovanskem jugu — in specie — na Primorskem živa, krvava potreba. — Natlačena cerkev je pričala, da se je ljudstvoanimalo; rosne oči so kazale notranjo skrušenost in trdno voljo, odslej češče obiskavati Najsvetejše in se prav tesno okleniti Jezusovega presv. Srca. — Sklep tridnevnic je bil kaj ganljiv. Znova smo se posvetili presv. Srcu Jezusovemu in mu obljubili zvestobo. S polnostjo srca smo zapeli — Tebe Boga hvalimo — in prejeli blagoslov Najsvetejšega, ki naj spremlja naše delovanje, naše upe in nade — do zadnjega vzdihla — Zdravi!

Openski župljan.

I. Bratovske zadeve molitvenega apostoljstva.

Nameni za mesec julij 1900.

(Spis potrdili in blagoslovili sv. Oče.)

a) Glavni namen:

Pobožnost do božjega Srca Jezusovega.

b) Posebni nameni:

6.) **Izaija, prorok.** Trdna vera v Krista. Katoliško časopisje. Ponizanje ponarejevalcev sv. pisma.

7.) **Sv. Vilibald.** Duhovniki in obhajanci. Prostost svete cerkve. Spreobrnjenci.

8.) **Sv. Elizabeta, kraljica.** Portugalsko. Izvrševanje krščanskih dolžnosti v boljših rodbinah.

9.) **Gorkumski mučenoi.** Nizozemsko. Zvestoba do rimske stolice. Zakonska zvestoba.

10.) **Sv. Felicitas in njenih sedem sinov, mučencev.** Mladina. Dijaki na počitnicah. Trgovske šole.

11.) **Pij I., papež.** Leon XIII. in jubilejsko leto. Delalska mladina. Na živcih bolni.

12.) **Sv. Ivan Gvalbert, opat.** Ljubezen do sovražnikov. Redovniške zadeve. Odvetniki in zagovorniki.

13.) **Sv. Anaklet.** Italija in rimsko vprašanje Mir v razdvojenih družinah. Pospeševalci molitv. apostoljstva.

14.) **Sv. Bonaventura.** Kardinali in verski učenjaki. Podpiranje kat. časopisja. Ljudski misijoni in duhovne vaje.

15.) **Sv. Henrik, cesar.** Krščanski vladarji in njihovi svetovalci. V južnoafriški vojni padli in ranjeni ter njihovi sorodniki.

16.) **Marija Karmelska.** Karmeličanski red. Hiša Habsburška. Misijoni v Transvalu.

17.) **Sv. Aleš.** Neveste in zakonske žene. Krščanski delalci. Grešniki iz navade.

18.) **Sv. Kamil.** Mladeniči na napačnih potih. Bolnišnice. Pomoč v stiski in potrebi.

19.) **Sv. Vincenčij Pavlanski.** Lazaristi in usmiljenke. Sirote. Dobrodelni zavodi. N.

Listek.

Nadvojvoda Fran Ferdinand, avstrijski prestolonaslednik, rojen 18. dec. 1863, se je v mesteci Zakupu (Reichstadt) na česki zemlji nedeljo 1. t. m. poročil z grofico Zofijo Chotek ovo v Stuttgartu roj. 1. marcija 1868. leta. Vršilo se je to sveto dejanje isto tako priprosto kot veličastno ginljivo. Ob 1/2 11. uri se je jel gibati v starodavno kapelico tukajšnjega cesarskega gradu poročni spreved. V prvi vrsti sta šla ženin nadvojvod Fran Ferdinand in mačeha, nadvojvodinja Marija Terezija. Za njima poročenčevi polusestri nadvojvodica Marija Anuncijska in Eliza. Na to je stopala nevesta, uprav pred trenutji povzdignjena po cesarji Fran Josipu v dedni knežji stan, naslovom „knežija milost“. Spremljal jo je ob desni stric in njena poročna priča dedni princ Löwenstein; na levi pa načelnik hiše grofov Chotek, grof Karol, njen brat. Potem so šli najbliži nevestini sorodniki Poročitelj je bil zakupski dekan Viljem Hickisch ob azistenci tamošnjega kapucinskega gvardijana o: Florijana Lamel ter kapucina o Andreja, hišnega duhovnika nadvojvodinji Mariji Tereziji V vsakdanji, a v srce segajoči besedi je označil dekan resnost te ure, ki naj je izpolnila srčno željevanje zaročencema zedinjajoč ju v nerazvezljivo skupno življenje. Ko sta si zelo ginjena visoka zaročenca zmenjavala zaročitna prstana, je dejal: „Bodeta naj ta dva prstana priči Vajine neizkaljene zakonske sreče — to je pričujoče trenutje želja veliko milijonov src.“ Ob tem se je na orglah zaigrala cesarska in vstali so vsi nazočniki. Slovesovanje je končala tiha maša, koji so prisostovali imenovanci. — Ob 1/2 12. so se vsi označeni sošli k kratkemu dejeunerju. Sedel je pri mizi v sredi prestola naslednik Fran Ferdinand, ob levi mu nevesta knežinja Hohenberg Chotekova, ob desni ženinu polusestra, nadvojvodica Marija Oznanjenka. Novoporočencu nasproti pa mačeha Marija Terezija. Trikrat slavklic je novoporočencema izustila sama mačeha; godba pa je zaigrala cesarsko pesem. — Kmalu po kosilici sta odšla vzvišena novoporočenca, ki ste ju spremljali mati in sestra Marija. Peljali so se v odprtem vozu. Domača šolska dekleta, v vrstah stoječ, so jima trosila cvetic na pot; z zastavicami v rokah pa so jima

zvibravali šolski dečki — najpristrčnejši „živela“ jima kličeč; najpristrčnejši pravimo zato, ker nobeden glas ne vpliva na človeško čutije tako, kot vsklik iz ne dplžnih ust. Večkrat se je morala ustaviti uprega; godilo se je namreč toliko ljuških vdanostnih prizorov. Koj na ženitovanjski poti je prejela novoporočenka brzojavno čestitko českih dam s prošnjo — naj bodi odslej mogočna priprošnjica českemu rodu. — Ni bil sicer ta odhod iz Zakopov v nadvojvodu najljubši grad Konopišt po zunanosti s cela cesarsk slavopot — bil je pa zvest odtis kraljeve zmage dveh za-se ustvarjenih src, ki ju je v sv. zakonski stan zedinila pred trenutki cesarjeva posebna naklonjenost, materina ljubezen in nad vse vzvišeni cerkveni blagoslov. — Bodi mu visokemu prestolonasledniku zvesta tolažnica na življenja trnjevitih potih knežinja-soproga: naša kneginja — žena slovenske krvi, bivša grofica Chotek-ova!

Škofijska kronika.

Premilostni gosp. knežskof dr. Anton Bonaventura je 30. junija dovršil tretje letošnje birmovanje. Meseca maja je bilo birmancev v kameniškem dekanatu 2002, o binkoštih v Ljubljani 1598, v Horijulu 262, meseca junija v loškem dekanatu 1716. — Saboto, 30. junija, je posvetil cerkev v Žabnici in nedeljo, 1. julija, novo kapelico usmiljenih bratov v Novem Mestu. Ponedeljek, 2. junija, je bil shod Marijinih društev iz vse Notranjske na Gori pri Planini. Premilostni je prispel tja, da bi povzdignil s svojo apostoljsko besedo to slavnost — Duhovniško posvečevanje se bo vršilo letos ponedeljek 9. sredo 11 in saboto 14. julija. — Četrtek, 12. julija, bo posvečevanje nove cerkve v Vodica in nedeljo, 15. julija, na Črnem Vrhu pri Polhovem Gradcu.

Letošnje nove maše v ljubljanski škofiji, in sicer 15. julija: Ivan Erjavec v Preski, govornik preč. g. kanonik Kalan; Francišek Kralj pri čč. gg. uršulinkah v Ljubljani, govornik preč. g. dr. Opeka; Francišek Majdič v cerkvi presv. Srca Jezusovega v Ljubljani; Ivan Miklavčič pri čč. gg. uršulinkah v Škofji Loki; Jakob Ogrizek v Slavini, govornik preč. g. župnik Podboj; Josip Pravhar na Brezjah govornik preč. o. sup. Jožef Bizovičar; Jakob Razboršek v Šmartnem pri Kranju, govornik preč. g. prof. dr. Janežič; Anton Skubic na Lipoglavu, govornik preč. g. dekan Sitar; 18. julija: Evgen Legat na Brezjah; 22. julija: Ivan Bešter na Jamniku pri Selicah, govornik preč. o. Engelbert Pollak; Karol Čerin v Zagorju; Francišek Gabršek na Holmcu govornik preč. o. Salezij Vodošek; Karol Gnidovec v Ajdovcu; Jakob Kalan na Dobravi pri Kropi, govornik preč. g. dr. Žitnik; Anton Lombar na Trsteniku, govornik preč. gosp. dr. Porné; Anton Merkún na Igu, govornik preč. monsignor prof. Zupan; Valentin Zabret v Predosljih, govornik preč. g. župnik Bohinc; 29. julija: Anton Čop na Breznici, govornik preč. g. Finžgar; Matija Okorn v Šenčurju pri Kranju, govornik preč. o. Kasijan Zemljak; Josip Sever v Stari Loki, govornik preč. g. kanonik dr. Karlin. — Gosp. Ivan Plahutnik bode radi mladosti meseca decembra posvečen.